

พฤติกรรมนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติกับการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม จังหวัดภูเก็ต*

The Behavior of Foreign Tourists and Cultural Tourism Phuket

เอกชัย ชำนินา

Ekachai Chamnina

นักวิชาการอิสระ

Independent scholar, Thailand

E-mail: ekachai.cham@hotmail.com

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาระดับความคิดเห็น และ 2) ศึกษาพฤติกรรมนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติกับการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในจังหวัดภูเก็ต เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ โดยมีกลุ่มตัวอย่างประกอบด้วยนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติที่มีจำนวน 50 คน ที่มาท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต สำหรับเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือแบบสอบถามผ่านระบบ Google Form โดยทำการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติด้วยสถิติวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ โดยใช้ค่าเฉลี่ย ความถี่ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร

ผลการวิจัยพบว่า

1. ความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวมีความสัมพันธ์กับตัวแปรต่างๆ เช่น เพศ อายุ ระดับการศึกษา ตำแหน่งงาน ประสบการณ์ในการทำงาน และรายได้เฉลี่ยต่อเดือน โดยมีความน่าเชื่อถือทางสถิติที่ระดับความสำคัญ 0.05 และสามารถใช้ในการพยากรณ์และทำนายพฤติกรรมนักท่องเที่ยวของชาวต่างชาติในจังหวัดภูเก็ตได้ถึงร้อยละ 73.25
2. พฤติกรรมนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติกับการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในจังหวัดภูเก็ต มีแนวทางในการสร้างสถานที่ท่องเที่ยวที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมท้องถิ่น เช่น พิพิธภัณฑ์ท้องถิ่นและหมู่บ้านวัฒนธรรมเกาะราไวย์ เพื่อเสริมสร้างประสบการณ์การท่องเที่ยวที่เป็นเอกลักษณ์และสร้างสรรค์สำหรับนักท่องเที่ยวที่ต้องการสัมผัสวัฒนธรรมพื้นถิ่น นอกจากนี้ จังหวัดภูเก็ตยังดำเนินการอนุรักษ์และส่งเสริมการใช้

*ได้รับบทความ: 2 มิถุนายน 2566; แก้ไขบทความ: 29 พฤศจิกายน 2566; ตอรับตีพิมพ์: 7 ธันวาคม 2566

Received: June 2, 2023; Revised: November 29, 2023; Accepted: December 7, 2023

ประโยชน์จากสถาปัตยกรรมทางวัฒนธรรมและสถาปัตยกรรมประจำถิ่นเพื่อให้นักท่องเที่ยวได้พบประสบการณ์ที่เป็นเอกลักษณ์ในการเดินทางในจังหวัดภูเก็ต ผลการวิจัยนี้มีศักยภาพที่จะส่งเสริมการพัฒนาสถานที่ท่องเที่ยวและการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในจังหวัดนี้ในอนาคต

คำสำคัญ: พฤติกรรม; นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ; การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม

Abstract

This research aims to achieve two primary objectives: 1) to study the level of opinions and 2) to investigate the behavior of foreign tourists regarding cultural tourism in Phuket province. The research adopts a quantitative approach, utilizing a sample group comprising 50 foreign tourists who visited Phuket. The research tool employed is a questionnaire administered through Google Form, and statistical analysis includes mean, frequency, standard deviation, and multiple regression analysis.

The research findings reveal the following:

1. Tourists' opinions are correlated with various variables such as gender, age, education level, occupation, work experience, and average monthly income. The statistical significance level is set at 0.05, and the results are reliable at a confidence level of 73.25%, enabling the prediction and forecasting of the travel behavior of foreign tourists in Phuket.
2. The behavior of foreign tourists regarding cultural tourism in Phuket suggests a direction in creating tourist destinations related to local culture, such as local museums and cultural villages like Koh Raya Village. This is aimed at enhancing unique and creative tourism experiences for visitors seeking to immerse themselves in the local culture. Additionally, Phuket province is actively conserving and promoting the utilization of cultural architecture and local landmarks to provide tourists with distinctive travel experiences. The results of this research have the potential to stimulate the development of tourist destinations and cultural tourism in Phuket in the future.

Keywords: Behavior; Foreign Tourists; Cultural Tourism

1. บทนำ

พฤติกรรมในการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของนักท่องเที่ยวต่างชาติที่แตกต่างกันตามบุคคล

และประสบการณ์ท่องเที่ยวของแต่ละบุคคล โดยทั่วไปแล้ว พวกเขามักจะสนใจสำรวจวัฒนธรรมของสถานที่ท่องเที่ยว โดยการสัมผัสหัวใจของ

วัฒนธรรมท้องถิ่นที่พวกเขาไปเยี่ยมชม นอกจากนี้ พวกเขาอาจสนใจการแสดงเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ ศิลปะ และวัฒนธรรมท้องถิ่น รวมถึงการเยี่ยมชม วัดหรือสถานที่สำคัญและกิจกรรมอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมท้องถิ่น นอกจากนี้ บางคนยังสนใจ การติดต่อชุมชนท้องถิ่น โดยมีการร่วมรับส่วนร่วม ในกิจกรรมที่ชุมชนท้องถิ่นจัดขึ้น เช่น การเรียนรู้ ศิลปะหรือการทำงานฝีมือของชาวบ้าน การเยี่ยมชม ตลาดท้องถิ่น หรือกิจกรรมทางวัฒนธรรมอื่นๆ เพื่อใกล้ชิดและสรรค์กับชุมชนท้องถิ่นที่พวกเขาไปเยี่ยมชม (สุดแดน วิสุทธิลักษณ์, 2558)

ความสนใจในการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม ของนักท่องเที่ยวต่างชาติที่มีพฤติกรรมและความ สนใจที่แตกต่างกันไปตามประสบการณ์และ วัฒนธรรมที่พวกเขาต้องการสำรวจ การเติบโตและ ความสนใจในท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในภูเก็ตมี ความสำคัญอย่างมาก โดยการเยี่ยมชมสถานที่ทาง ประวัติศาสตร์ เช่น ปราสาท วัด หรือพิพิธภัณฑ์ ท้องถิ่น เป็นทางเลือกที่น่าสนใจสำหรับบางคน ที่ ต้องการเรียนรู้เพิ่มเติมเกี่ยวกับประวัติศาสตร์และ วัฒนธรรมท้องถิ่น นอกจากนี้ การลงทุนใน ผลิตภัณฑ์ท้องถิ่นเป็นเรื่องที่น่าสนใจ โดยบางครั้ง นักท่องเที่ยวต่างชาติอาจซื้อของที่ระลึกหรือ ผลิตภัณฑ์ท้องถิ่นเพื่อสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมที่ แตกต่างกันได้ในอนาคต (กาญจนา แสงลิ้มสุวรรณ และศรัณยา แสงลิ้มสุวรรณ, 2555)

การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในจังหวัด ภูเก็ตมีบทบาทสำคัญในการส่งเสริมการแลก เปลี่ยนทางวัฒนธรรมและเพิ่มความเข้าใจใน วัฒนธรรมและชุมชนระหว่างประเทศ นอกจากนี้

กิจกรรมนี้ยังมีผลเชิงบวกต่อเศรษฐกิจท้องถิ่นและ สนับสนุนการปกป้องทรัพยากรธรรมชาติในพื้นที่ การศึกษารายได้เฉลี่ยต่อเดือนและพฤติกรรมของ นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติในการท่องเที่ยวเชิง วัฒนธรรมในจังหวัดภูเก็ตจะถูกพิจารณาเพื่อเข้าใจ และวิเคราะห์กิจกรรมและทัศนคติต่อกิจกรรมการ ท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในพื้นที่ การเข้าใจและ วิเคราะห์กิจกรรมนี้อย่างถูกต้องและละเอียด มากขึ้น เป็นสำคัญเพื่อให้ข้อมูลที่ครบถ้วนและมี ประสิทธิภาพในการวิเคราะห์และประเมินผลการ มีส่วนร่วมของการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมใน วัฒนธรรมในจังหวัดภูเก็ต (สมสกุล จีระศิลป์, 2555)

ดังนั้น ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาถึง ความเข้าใจและการวิจัยเกี่ยวกับวัฒนธรรมท้องถิ่น ในจังหวัดภูเก็ต นักท่องเที่ยวที่เข้ามาในพื้นที่นี้เพื่อ ท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมมุ่งเน้นการเรียนรู้เกี่ยวกับ ประวัติศาสตร์ ศิลปะ และการแต่งกายท้องถิ่น นอกจากนี้ พวกเขาอาจสนใจในการสนับสนุนและ อนุรักษ์วัฒนธรรมท้องถิ่นผ่านการเข้าร่วมกิจกรรม ท้องถิ่นหรือการเจรจากับชุมชน การท่องเที่ยวเชิง วัฒนธรรมมีภาพลักษณ์เป็นการสนับสนุนเศรษฐกิจ ท้องถิ่น สร้างความเข้าใจและความเชื่อมโยง ระหว่างนักท่องเที่ยวต่างชาติกับชุมชนท้องถิ่น และ ส่งเสริมการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมระหว่างประเทศ

2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับความคิดเห็นในการ ท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในจังหวัดภูเก็ต
2. เพื่อศึกษาพฤติกรรมนักท่องเที่ยวชาว ต่างชาติกับการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม จังหวัดภูเก็ต

3. วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ (Qualitative) โดยมีขั้นตอนการศึกษามุ่งเน้นการกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่างเพื่อสำรวจข้อมูลความคิดเห็นและความต้องการของนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติที่เข้ามาท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต โดยกลุ่มตัวอย่างที่ถูกเลือกในการศึกษานี้เป็นกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive sampling) ประกอบด้วยนักท่องเที่ยวจากกลุ่มประเทศยุโรป 15 คน กลุ่มประเทศเอเชีย 15 คน ประเทศอเมริกา 10 คน และประเทศออสเตรเลีย 10 คน รวมทั้งสิ้น 50 คน ซึ่งเป็นประชากรที่นักวิจัยได้เลือกใช้ในการศึกษาวิจัยนี้ วิธีการสุ่มตัวอย่างถูกดำเนินการโดยการใช้แบบสอบถามผ่าน Google Form และมีการสร้าง QR Code เพื่อให้นักท่องเที่ยวที่มีความสนใจสามารถเข้าถึงแบบสอบถามได้อย่างสะดวก เพื่อให้การสำรวจได้รับข้อมูลที่ครอบคลุมและสมบูรณ์ นักวิจัยได้จัดทำ 20 ฉบับของแบบสอบถามสำหรับแต่ละแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม และนำมารวบรวมข้อมูลในระยะเวลา 15 วัน

การสร้างและปรับปรุงคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ได้มีขั้นตอนการเตรียมและจัดทำแบบสอบถามผ่านระบบ Google Form ซึ่งถูกแบ่งเป็นสองส่วนหลัก ได้แก่ ส่วนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐานของผู้ตอบแบบสอบถาม ประกอบด้วย เพศ อายุ ระดับการศึกษา ตำแหน่งงาน ประสบการณ์ในการทำงาน และรายได้เฉลี่ยต่อเดือน ส่วนที่ 2 พฤติกรรมนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ คำถามในส่วนนี้ถูกแบ่งเป็น 5 ด้าน ได้แก่ 1) การเก็บรักษาความปลอดภัย 2) การคำนึงถึงความสะดวก

และความเป็นส่วนตัว 3) การรักษาสภาพแวดล้อม 4) ความเครียดในการจัดการกับวัฒนธรรมใหม่ และ 5) ความสนใจในวัฒนธรรมท้องถิ่น สำหรับคำถามถูกสร้างในรูปแบบของแบบสอบถามแบบเลือกตอบ (Checklist) และแบบปลายปิด (Close-Ended Questionnaires) โดยใช้มาตรวัดระดับแบบ มาตราวัดนามกำหนด (Nominal Scale) และมาตรวัดอันดับ (Ordinal Scale)

การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือวิจัย หลังจาก que เครื่องมือวิจัยถูกพัฒนาขึ้น ได้มีการให้ผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่านตรวจสอบคุณภาพ โดยค่าความถูกต้องของเครื่องมือทั้งหมดได้มีค่าเท่ากับ .972 ตามวิธีที่ได้รับแนวทางจากบุญชม ศรีสะอาด (2553) หลังจากนั้นได้มีการปรับปรุงเครื่องมือเพื่อให้เหมาะสมกับกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยนี้ และนำไปสู่การออกแบบคิดโดยมีตัวแปรต้นซึ่งเป็นปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ 1) เพศ 2) อายุ 3) ระดับการศึกษา 4) ตำแหน่งงาน 5) ประสบการณ์ในการทำงาน และ 6) รายได้เฉลี่ยต่อเดือน และตัวแปรตาม พฤติกรรมนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ ได้แก่ 1) ด้านการเก็บรักษาความปลอดภัย 2) ด้านการคำนึงถึงความสะดวกและความเป็นส่วนตัว 3) ด้านการรักษาสภาพแวดล้อม 4) ด้านความเครียดในการจัดการกับวัฒนธรรมใหม่ และ 5) ด้านความสนใจในวัฒนธรรมท้องถิ่น

การเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยนี้ได้ดำเนินการโดยใช้วิธีการส่งแบบสอบถามผ่าน Google Form ซึ่งผู้ช่วยวิจัยได้กรอกข้อมูลสำหรับผู้ตอบแบบสำรวจที่ถูกเลือกไว้ 50 คน ในฐานะอาสาสมัครในพื้นที่ศึกษาเพื่อให้ได้จำนวน

ผู้ตอบแบบสอบถามที่เพียงพอสำหรับการวิเคราะห์ข้อมูล ในกรณีที่ไม่มีคำตอบสนองจากผู้ตอบแบบสอบถามที่ถูกเลือกไว้ การสอบถามจะถูกดำเนินการทางโทรศัพท์หรือการสุ่มเพิ่มเติมจากรายชื่อผู้ให้บริการรายอื่นที่ไม่ได้รับการเลือกในรอบแรก เพื่อการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้ใช้สถิติเชิงพรรณนา เช่น ร้อยละความถี่หรือจำนวนคนที่ตอบแบบสอบถาม ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของตัวแปรต่างๆ ในแบบสอบถาม นอกจากนี้ได้ใช้สถิติเชิงอนุมานเพื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระและตัวแปรตามโดยใช้สถิติการถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression) ตามสมมติฐานที่ได้ตั้งไว้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2553)

4. สรุปผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง พฤติกรรมนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติกับการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม จังหวัดภูเก็ต สรุปผลการวิจัยเพื่อให้ตรงตามวัตถุประสงค์ดังนี้

1. ระดับความคิดเห็น ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา ตำแหน่งงาน ประสบการณ์ในการ

ทำงานรายได้เฉลี่ยต่อเดือนที่ส่งผลต่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม จังหวัดภูเก็ตจากการศึกษาข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม พบว่า นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติที่มาท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง จำนวน 40 คน คิดเป็นร้อยละ 58.0 อายุระหว่าง 22-30 ปี จำนวน 33 คน คิดเป็นร้อยละ 47.8 สถานภาพสมรส จำนวน 61 คน คิดเป็นร้อยละ 88.4 ระดับการศึกษา ปริญญาตรี จำนวน 42 คน คิดเป็นร้อยละ 60.9 ตำแหน่งงาน ประกอบธุรกิจส่วนตัวจำนวน 37 คน คิดเป็นร้อยละ 53.6 และรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 100,001-350,000 บาท จำนวน 42 คน คิดเป็นร้อยละ 60.9

2. พฤติกรรมนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ ผลการวิเคราะห์แยกรายด้าน ได้ดังนี้

2.1 พฤติกรรมนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติมีค่าเฉลี่ยสูงที่สุดทั่วไป ($\bar{x} = 4.27$) โดยมีความสนใจในวัฒนธรรมท้องถิ่น ($\bar{x} = 4.30$) และการจัดการกับวัฒนธรรมใหม่ ($\bar{x} = 4.29$) มีค่าเฉลี่ยมากที่สุดตามลำดับ พร้อมทั้งความสงบและความเป็นส่วนตัวกับการรักษาสภาพแวดล้อมมีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด ($\bar{x} = 4.26$) ตามตารางที่ 1

ตารางที่ 1 ภาพรวมพฤติกรรมนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติกับการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม จังหวัดภูเก็ต

พฤติกรรมนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ	$\bar{x}$	S.D.	แปลผล
ด้านความสนใจในวัฒนธรรมท้องถิ่น	4.30	.782	มากที่สุด
ด้านความเครียดในการจัดการกับวัฒนธรรมใหม่	4.29	.769	มากที่สุด
ด้านการคำนึงถึงความสงบและความเป็นส่วนตัว	4.26	.805	มากที่สุด
ด้านการรักษาสภาพแวดล้อม	4.26	.734	มากที่สุด
ด้านการเก็บรักษาความปลอดภัย	4.22	.825	มากที่สุด
รวม	4.27	.783	มากที่สุด

เมื่อนำมาวิเคราะห์รายด้าน พบว่า พฤติกรรมนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติกับการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม จังหวัดภูเก็ต ตรวจสอบความสนใจในวัฒนธรรมท้องถิ่น โดยรวมพบว่ามีค่าเฉลี่ยสูงที่สุดที่ระดับ ($\bar{x} = 4.27$) โดยแยก

ประเภท พบว่า นักท่องเที่ยวมีความคิดเห็นสูงที่สุดต่อวัดพระนอน ($\bar{x} = 4.39$) หมู่บ้านชาวไทย-มอญ ($\bar{x} = 4.29$) และอุทยานประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมท้องถิ่น ($\bar{x} = 4.28$) ตามลำดับตามตารางที่ 2

ตารางที่ 2 พฤติกรรมนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติกับการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม จังหวัดภูเก็ตกับด้านความสนใจในวัฒนธรรมท้องถิ่น

ด้านความสนใจในวัฒนธรรมท้องถิ่น	$\bar{x}$	S.D.	แปลผล
วัดพระนอน	4.39	.792	มากที่สุด
หมู่บ้านชาวไทย-มอญ	4.29	.757	มากที่สุด
อุทยานประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมท้องถิ่นภูเก็ต	4.28	.850	มากที่สุด
อิฐหล่อ	4.26	.742	มากที่สุด
หาดป่าตอง	4.22	.815	มากที่สุด
รวม	4.30	.791	มากที่สุด

ผลการวิเคราะห์พฤติกรรมนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติในการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในจังหวัดภูเก็ตพบว่ามีความคิดเห็นทั่วไปอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 4.29$) โดยนักท่องเที่ยวมีประสบการณ์พบวัฒนธรรมที่แตกต่าง และมีความคิดเห็นที่สูงที่สุดเมื่อเจอกับวัฒนธรรมที่แตกต่างจากตนเอง

($\bar{x} = 4.36$) การสื่อสารและการจัดการการจราจรและสิ่งแวดล้อมเป็นความท้าทาย โดยมีความคิดเห็นที่สูงที่สุดในด้านการจัดการการจราจรและสิ่งแวดล้อม ($\bar{x} = 4.32$) และการคำนึงถึงมาตรฐานของสถานที่ท่องเที่ยว ($\bar{x} = 4.28$) ตามลำดับที่แสดงในตารางที่ 3

ตารางที่ 3 พฤติกรรมนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติกับการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม จังหวัดภูเก็ต กับด้านความเครียดในการจัดการกับวัฒนธรรมใหม่

ด้านความเครียดในการจัดการกับวัฒนธรรมใหม่	$\bar{x}$	S.D.	แปลผล
นักท่องเที่ยวไปพบกับวัฒนธรรมที่แตกต่างจากวัฒนธรรมของตนเอง	4.36	.884	มากที่สุด
การสื่อสารอาจเป็นความท้าทายสำหรับบางคน	4.32	.869	มากที่สุด

ด้านความเครียดในการจัดการกับวัฒนธรรมใหม่	$\bar{x}$	S.D.	แปลผล
ความซับซ้อน โดยเฉพาะในช่วงการจัดการการจราจรและสิ่งแวดล้อม	4.32	.769	มากที่สุด
การคำนึงถึงความเป็นมาตรฐานของสถานที่ท่องเที่ยว	4.28	.750	มากที่สุด
การจัดทำนโยบายการอนุรักษ์ การส่งเสริมการศึกษาวัฒนธรรมท้องถิ่น	4.23	.725	มากที่สุด
รวม	4.29	.769	มากที่สุด

ผลการวิเคราะห์พฤติกรรมนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติในจังหวัดภูเก็ตด้านการคำนึงถึงความสะดวกและความเป็นส่วนตัวรวมโดยรวมมีค่าเฉลี่ยที่สูงที่สุดที่ระดับ ($\bar{x} = 4.26$) โดยที่วัดพระธาตุภูเก็ตมีความคิดเห็นที่สูงที่สุด ($\bar{x} = 4.41$) เกิดจาก

บรรยากาศเงียบสงบ ทำให้เป็นที่โปรดที่สุดตามด้วยวัดเขาช้างและวัดกลางที่เหมาะสมสำหรับกิจกรรมทางวัฒนธรรม ($\bar{x} = 4.28$) และการสำรวจศิลปวัฒนธรรมในหมู่บ้านชาวประมง ($\bar{x} = 4.25$) ตามลำดับตามตารางที่ 4

ตารางที่ 4 พฤติกรรมนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติกับการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม จังหวัดภูเก็ตกับการคำนึงถึงความสะดวกและความเป็นส่วนตัว

ด้านการคำนึงถึงความสะดวกและความเป็นส่วนตัว	$\bar{x}$	S.D.	แปลผล
วัดพระธาตุภูเก็ต มีบรรยากาศเงียบสงบ	4.41	.795	มากที่สุด
วัดเขาช้าง และวัดกลาง เหมาะสำหรับการทำกิจกรรมทางวัฒนธรรม	4.28	.850	มากที่สุด
สำรวจศิลปวัฒนธรรมหมู่บ้านชาวประมง	4.25	.734	มากที่สุด
การผลิตหัตถกรรมชิ้นงานหมู่บ้านช่างไม้ที่บ้านกระทุมนางที่เป็นเอกลักษณ์ของภูเก็ต	4.20	.705	มากที่สุด
ความสะดวกและความเป็นส่วนตัว เช่น หาดคอราลา หาดนาคา และอ่าวป่าตอง	4.17	.782	มากที่สุด
รวม	4.26	.773	มากที่สุด

ผลการวิเคราะห์พฤติกรรมนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติในจังหวัดภูเก็ตต่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมและการรักษาสภาพแวดล้อมรวมๆ แสดงให้เห็นว่าความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุดทั้งหมด ($\bar{x} = 4.26$) โดยกิจกรรมท่องเที่ยวที่ใช้

พลังงานทดแทนมีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด ($\bar{x} = 4.36$) ตามด้วยการใช้ยานพาหนะเคลื่อนที่สะอาด ($\bar{x} = 4.28$) และลดการใช้รถยนต์ส่วนตัวและสร้างระบบขนส่งสาธารณะ ($\bar{x} = 4.23$) ตามลำดับตามตารางที่ 5

ตารางที่ 5 พฤติกรรมนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติกับการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม จังหวัดภูเก็ต กับด้านการรักษาสภาพแวดล้อม

ด้านการรักษาสภาพแวดล้อม	$\bar{x}$	S.D.	แปลผล
กิจกรรมท่องเที่ยวในพื้นที่ใช้พลังงานทดแทนเป็นส่วนหนึ่งของการตอบสนองต่อภาวะเศรษฐกิจพอเพียง	4.36	.884	มากที่สุด
ส่งเสริมการใช้ยานพาหนะเคลื่อนที่สะอาดเช่นรถไฟฟ้าสายสีเขียวและรถบัสที่ใช้พลังงานที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม	4.28	.850	มากที่สุด
ลดการใช้รถยนต์ส่วนตัวและการสร้างระบบขนส่งสาธารณะที่ดีช่วยลดปัญหาการประกอบการจราจรและมลพิษทางอากาศ	4.23	.825	มากที่สุด
สนับสนุนกิจกรรมท่องเที่ยวที่สอดคล้องกับการรักษาสภาพแวดล้อม	4.22	.815	มากที่สุด
การส่งเสริมการใช้วัตถุบิท่องเที่ยวที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมและสังคม	4.19	.794	มากที่สุด
รวม	4.26	.834	มากที่สุด

ผลวิเคราะห์พฤติกรรมนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติในการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม จังหวัดภูเก็ตระบุว่าความปลอดภัยทั่วไปมีความสำคัญที่สุด ($\bar{x} = 4.22$) โดยมีการให้ความสำคัญมากที่สุดในการบำรุงรักษาสถานที่ท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม ($\bar{x} = 4.30$) และตรวจสอบอุปกรณ์

รักษาความปลอดภัย ($\bar{x} = 4.23$) นอกจากนี้ยังควรให้ข้อมูลและแนะนำเกี่ยวกับความปลอดภัยระหว่างการเดินทางและใช้เทคโนโลยีเช่น แอปพลิเคชันมือถือเพื่อรับข้อมูลและการแจ้งเตือนอย่างรวดเร็ว ($\bar{x} = 4.19$) ตามลำดับที่แสดงในตารางที่ 6

ตารางที่ 6 พฤติกรรมนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติกับการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม จังหวัดภูเก็ต กับด้านการเก็บรักษาความปลอดภัย

ด้านการเก็บรักษาความปลอดภัย	$\bar{x}$	S.D.	แปลผล
ให้ความสำคัญกับการตรวจสอบและบำรุงรักษาสถานที่ท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมอย่างต่อเนื่อง	4.30	.864	มากที่สุด
ตรวจสอบอุปกรณ์รักษาความปลอดภัยเช่น ระบบดับเพลิง ระบบกันขโมย และระบบกล้องวงจรปิด	4.23	.825	มากที่สุด
การติดตั้งป้ายเตือนความปลอดภัย และการอบรมพนักงานให้มีความรู้และทักษะทางด้านการปฏิบัติต่อสถานการณ์ฉุกเฉิน	4.17	.782	มากที่สุด
การให้ข้อมูลเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยวและการแนะนำในการรักษาความปลอดภัยระหว่างการเดินทาง	4.19	.794	มากที่สุด
ใช้เทคโนโลยีในการปรับปรุงความปลอดภัย รวมถึงการใช้แอปพลิเคชันมือถือที่ช่วยให้นักท่องเที่ยวสามารถรับข้อมูลเกี่ยวกับความปลอดภัยและการแจ้งเตือนได้อย่างรวดเร็ว	4.19	.794	มากที่สุด
รวม	4.22	.812	มากที่สุด

สำหรับการทดสอบสมมติฐานเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในจังหวัดภูเก็ต พบว่า ปัจจัยต่างๆ ของนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติที่แตกต่างกัน เช่น สถานภาพ เพศ รายได้ การศึกษา ตำแหน่งงาน และอายุ ไม่มีผลต่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ตามตารางที่ 7

ตารางที่ 7 การทดสอบสมมติฐานปัจจัยส่วนบุคคลกับนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติที่มาท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ตที่แตกต่างกัน ส่งผลต่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม จังหวัดภูเก็ต แตกต่างกัน

Independent Variable	Adjusted Value		Sig.
	Std. Error	Beta	
สถานภาพ	.822	3.623	0.000
เพศ	1.017	2.920	0.006
รายได้เฉลี่ยต่อเดือน	1.092	.831	0.450
ระดับการศึกษา	1.243	.791	0.527

Independent Variable	Adjusted Value		Sig.
	Std. Error	Beta	
ตำแหน่งงาน	1.154	.379	0.744
อายุ	1.602	.287	0.858
สถานภาพ	.822	3.623	0.000

ส่วนสมมติฐานที่ 2 ระดับสถิติ 0.05 บอกว่าพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติในจังหวัดภูเก็ตแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญและสามารถพยากรณ์ได้ถูกต้องที่ร้อยละ 73.25

5. อภิปรายผลการวิจัย

จากการศึกษา พฤติกรรมนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติกับการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม จังหวัดภูเก็ตอภิปรายผลการวิจัยได้ดังนี้

พฤติกรรมนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติกับการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม จังหวัดภูเก็ตด้านการคำนึงถึงความสะดวกและความเป็นส่วนตัวโดยรวมมีความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุดพบว่า วัดพระธาตุภูเก็ต มีบรรยากาศเงียบสงบวัดเขาช้าง และวัดกลาง เหมาะสำหรับการทำกิจกรรมทางวัฒนธรรมและสำรวจศิลปวัฒนธรรมหมู่บ้านชาวประมงซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของเขาวรัตน์ อรอมรัตน์ (2561, หน้า 194-207) ส่วนใหญ่ของคนมีความคิดเห็นว่า พื้นที่รอบองค์พระปฐมเจดีย์มีความสงบและเป็นส่วนตัวมากที่สุด โดยพบว่าวัดพระธาตุภูเก็ต มีบรรยากาศเงียบสงบ วัดเขาช้างเหมาะสำหรับกิจกรรมทางวัฒนธรรม และวัดกลางเหมาะสำหรับ

การสำรวจศิลปวัฒนธรรมหมู่บ้านชาวประมง ทั้งนี้ เกี่ยวข้องกับการกระจายตัวของกิจกรรมที่ชัดเจนในพื้นที่ โดยมีพื้นที่ระดับต่างๆ ที่มีการกำหนดขอบเขตของกิจกรรมอย่างชัดเจน เช่น พื้นที่สำหรับกิจกรรมออกกำลังกาย ร้านค้า และบริเวณทางเข้าหลักที่เป็นจุดเริ่มต้น ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการใช้งานพื้นที่สูงสุดได้แก่ บรรยากาศร่มรื่นที่มีต้นไม้ใหญ่ การเข้าถึงง่ายจากทางสัญจร มีพื้นที่สำหรับกิจกรรมที่น่าสนใจ เช่น ร้านค้าภาคกลางคืน และการรักษาความปลอดภัยจากการสัญจรของรถยนต์ นอกจากนี้ พื้นที่ที่ไม่มีการรบกวนจากคนและเสียง มุมมองทัศนียภาพที่สวยงาม และความเงียบสงบเป็นปัจจัยที่ทำให้พื้นที่นี้มีความเป็นส่วนตัวและเงียบสงบมากขึ้น โดยทั้งหมดนี้ใกล้เคียงตำแหน่งจอตลอดพฤติกรรมนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติกับการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม จังหวัดภูเก็ต ด้านการเก็บรักษาความปลอดภัย โดยรวมมีความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุด พบว่า ให้ความสำคัญกับการตรวจสอบและบำรุงรักษาสถานที่ท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมอย่างต่อเนื่องตรวจสอบอุปกรณ์รักษาความปลอดภัยเช่น ระบบดับเพลิง ระบบกันขโมย และระบบกล้องวงจรปิด และการติดตั้งป้ายเตือนความปลอดภัย และการอบรมพนักงานให้มีความรู้และ

ทักษะทางด้านการปฏิบัติต่อสถานการณ์ฉุกเฉิน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของสุดาพร ทองสวัสดิ์ (2559, หน้า 112-121) นักท่องเที่ยวชาวมาเลเซีย ที่มีการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในจังหวัดสงขลา มีลักษณะเป็นเพศชาย อายุ 20-30 ปี มีอาชีพเป็น ข้าราชการ/พนักงานราชการหรือค้าขาย/ธุรกิจส่วนตัว รายได้เฉลี่ย 3,001-4,000 ริงกิต มีภูมิลำเนา ในรัฐกลันตันหรือเมืองเคดาร์ และมีจุดประสงค์หลักในการมาคือพักผ่อน โดยใช้รถตู้เป็นพาหนะ มีการเข้าชมสงขลา 7-8 ครั้ง ใช้เวลาอยู่ที่นั่น 2 คืน โดยค่าใช้จ่ายประมาณ 2,000-3,000 ริงกิต และมีความพึงพอใจต่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมอยู่ในระดับมาก โดยพฤติกรรมและความพึงพอใจขึ้นอยู่กับปัจจัยส่วนบุคคล เช่น อายุ อาชีพ และที่อยู่ที่สะดวกใกล้เคียงกัน

พฤติกรรมนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติกับการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม จังหวัดภูเก็ตด้านการรักษาสภาพแวดล้อม โดยรวมมีความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุดพบว่ากิจกรรมท่องเที่ยวในพื้นที่ใช้พลังงานทดแทนเป็นส่วนหนึ่งของการตอบสนองต่อภาวะเศรษฐกิจพอเพียงส่งเสริมการใช้ยานพาหนะเคลื่อนที่สะอาดเช่นรถไฟฟ้าสายสีเขียวและรถบัสที่ใช้พลังงานที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมและลดการใช้รถยนต์ส่วนตัวและการสร้างระบบขนส่งสาธารณะที่ดีช่วยลดปัญหาการประกอบการจราจรและมลพิษทางอากาศ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของนุชนารถ รัตนสุขศรีชัย (2554, หน้า 31-50) กิจกรรมท่องเที่ยวในพื้นที่ที่ใช้พลังงานทดแทนเป็นส่วนหนึ่งของการตอบสนองต่อภาวะเศรษฐกิจพอเพียง ส่งเสริมการใช้ยานพาหนะเคลื่อนที่สะอาด

เช่น รถไฟฟ้าสายสีเขียวและรถบัสที่ใช้พลังงานที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม ลดการใช้รถยนต์ส่วนตัว และสร้างระบบขนส่งสาธารณะที่ดีเพื่อลดปัญหาการจราจรและมลพิษทางอากาศ มีความสอดคล้องกับยุทธศาสตร์การพัฒนาท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมภายใน 10 ปีที่ผ่านมา การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมมีความต้องการเพิ่มขึ้นทั้งในและต่างประเทศ โดยเฉพาะที่ไม่ใช่อุตสาหกรรม แม้ว่าจะมีข้อเสีย เช่น การกระทบที่ไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้ทั้งทางสังคมและสิ่งแวดล้อม การวางแผนที่มีประสิทธิภาพการจัดทำดัชนีระดับการพัฒนา และการสร้างความพร้อมในการรับมือกับการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมเป็นสิ่งสำคัญในการพัฒนาคนในท้องถิ่นและตลาดท่องเที่ยว

พฤติกรรมนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติกับการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม จังหวัดภูเก็ต ด้านความสนใจในวัฒนธรรมท้องถิ่นโดยรวมมีความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุดพบว่า วัดพระนอนหมื่นบ้านชาวไทย-มอญ และอุทยานประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมท้องถิ่นภูเก็ตซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของสวัสดิ์ ฉัตรจิม, สมกมล ภัทรกิจโสภณ และศิริณา ขาวผ่องอำไพ (2557, หน้า 125-132) วัดพระนอนหมื่นบ้านชาวไทย-มอญและอุทยานประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมท้องถิ่นภูเก็ตสร้างแบบการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในกลุ่มน่านนครชัยศรี บริเวณคลองมหาสวัสดิ์มีบริการท่องเที่ยวที่หลากหลายตามบริบทของพื้นที่ แบ่งเป็น 3 แบบ: 1) การเดินทางด้วยเรือหางยาวในแบบเที่ยว 1 วัน ใช้เวลาประมาณ 3.5 ชั่วโมง ราคา 140 บาท 2) แบบนั่งเรือ 1 วัน ชม 7 จุด ราคา 140 บาท 3) ทัวร์ 1 วันพร้อม

ค้างคืนที่โฮมสเตย์ริมคลองมหาสวัสดิ์ ค่าบริการ 640 บาท สองฝั่งคลองมหาสวัสดิ์ใช้เวลาเข้าชม 1 วัน ราคาเข้าชม 70 บาท/คน

พุทธิกรรมนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติกับการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม จังหวัดภูเก็ต ด้านความเครียดในการจัดการกับวัฒนธรรมใหม่ โดยรวมมีความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุดพบว่า นักท่องเที่ยวไปพบกับวัฒนธรรมที่แตกต่างจากวัฒนธรรมของตนเองการสื่อสารอาจเป็นความท้าทายสำหรับบางคน และความซับซ้อน โดยเฉพาะในช่วงการจัดการการจราจรและสิ่งแวดล้อม ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของธัมมานันท์ คุณรัตนกรรณ์ และคณะ (2557, หน้า 100-117) นักท่องเที่ยวที่พบกับวัฒนธรรมแตกต่างต่างชาติเผชิญกับความท้าทายในการสื่อสารและภาพลักษณ์ของสินค้าท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม การทำอาหารไทย การนวดแผนไทย และมวยไทยมีอิทธิพลทางอ้อมสูงกว่าการทำงานตรงของทุกกลุ่ม ภายในกลุ่มนวดแผนไทย และกลุ่มผสมผสาน ผลลัพธ์การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมมีอิทธิพลทางอ้อมมากกว่าการทำอาหารไทย การนวดแผนไทย และมวยไทย โดยทั่วไป การจัดการส่วนประสมทางการตลาดและภาพลักษณ์ของสินค้าเชิงวัฒนธรรมควรเน้นการสร้างควมภักดีต่อบริการ ในภายหลัง การจัดการความคาดหวัง การรับรู้คุณค่า และความพึงพอใจในบริการจะเสริมความภักดีต่อบริการมากยิ่งขึ้น ขึ้นเรียนทำอาหารไทย นวดแผนไทย และมวยไทยควรได้รับการจัดการเพื่อเพิ่มความคาดหวังและความพึงพอใจในบริการ ในกรณีของกลุ่มนวดแผนไทย การจัดการส่วนประสมทางการตลาดควรเน้นการสร้างควมภักดี

ต่อบริการโดยตรง

จากการศึกษา พฤติกรรมนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติกับการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม จังหวัดภูเก็ต โดยรวมมีความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุดพบว่า วัดพระธาตุภูเก็ต มีบรรยากาศเงียบสงบ กิจกรรมท่องเที่ยวในพื้นที่ใช้พลังงานทดแทนเป็นส่วนหนึ่งของการตอบสนองต่อภาวะเศรษฐกิจพอเพียง และลดการใช้รถยนต์ส่วนตัวและการสร้างระบบขนส่งสาธารณะที่ดีช่วยลดปัญหาการประกอบการจราจรและมลพิษทางอากาศนักท่องเที่ยวไปพบกับวัฒนธรรมที่แตกต่างจากวัฒนธรรมของตนเองการสื่อสารอาจเป็นความท้าทายสำหรับบางคน และอุทยานประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมท้องถิ่นภูเก็ต ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของปิ่นฤทัย คงทอง และสุวารี นามวงศ์ (2559, หน้า 1-32) วัดพระธาตุภูเก็ตเป็นจุดท่องเที่ยวที่มีบรรยากาศเงียบสงบและใช้พลังงานทดแทนเพื่อส่งเสริมภาวะเศรษฐกิจพอเพียง โดยลดการใช้รถยนต์ส่วนตัวและสร้างระบบขนส่งสาธารณะที่ดี เชื่อมโยงกับวัฒนธรรมท้องถิ่นและมีความสำเร็จในการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของจังหวัดนครศรีธรรมราช ด้วยปัจจัยหลายประการ เช่น จิตสำนึกของชุมชนและนักท่องเที่ยว การประสานงานและความร่วมมือ การสนับสนุนจากภาครัฐท้องถิ่น การมีส่วนร่วมของประชาชน และความ เป็นผู้นำชุมชน เป็นสิ่งสำคัญที่สนับสนุนความสำเร็จในการพัฒนาท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในพื้นที่นี้ค่อยๆ พบว่า ปัจจัยเหล่านี้เป็นส่วนสำคัญที่มีผลต่อความสำเร็จของโครงการพัฒนาท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในจังหวัดนครศรีธรรมราช

6. ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

1.1 กำหนดนโยบายส่งเสริมความสนใจในวัฒนธรรมท้องถิ่น สร้างกิจกรรมท่องเที่ยวที่เน้นการเรียนรู้วัฒนธรรมท้องถิ่น เช่น นิทรรศการ ศิลปะ และประเพณีท้องถิ่น โดยให้โรงแรมและสถานที่ท่องเที่ยวเป็นสถานที่สนับสนุนและส่งเสริมกิจกรรมเหล่านี้ในพื้นที่ใกล้เคียง

1.2 การคำนึงถึงความสงบและความเป็นส่วนตัว ในการตัดสินใจดำเนินกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในจังหวัดภูเก็ต สิ่งสำคัญคือต้องเน้นความสงบและความเป็นส่วนตัวของนักท่องเที่ยว และจัดให้มีเงื่อนไขที่สะดวกสบาย ซึ่งรวมถึงการเสริมสร้างแนวทางวินัยในการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม

1.3 การดูแลรักษาสิ่งแวดล้อมและความปลอดภัย ในพื้นที่ท่องเที่ยวจะต้องได้รับการปกป้องและคุ้มครองสิ่งแวดล้อม เช่น การควบคุมการใช้ทรัพยากรธรรมชาติ และส่งเสริมการใช้แหล่งพลังงานทางเลือกในกิจกรรมการท่องเที่ยว ด้านความปลอดภัย มาตรการรักษาความปลอดภัยจำเป็นต้องได้รับการปรับปรุงให้ทันสมัยและปรับให้เข้ากับความต้องการของนักท่องเที่ยว

2. ข้อเสนอแนะการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรศึกษาวิจัยและวิเคราะห์พฤติกรรมนักท่องเที่ยว ดำเนินการสำรวจและวิเคราะห์พฤติกรรมของนักท่องเที่ยวต่างชาติที่เข้าพักในจังหวัดภูเก็ตที่เน้นการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม รวมถึงความสนใจในวัฒนธรรมท้องถิ่น การวิเคราะห์นี้จะช่วยให้คุณเข้าใจความต้องการ

และประสิทธิภาพของโปรแกรมการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในภูเก็ต

2.2 ควรศึกษาวิจัยตลาดและกลุ่มเป้าหมาย ศึกษาคุณลักษณะของนักท่องเที่ยวที่สนใจการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในจังหวัดภูเก็ต โดยคำนึงถึงความต้องการและความพึงพอใจในการท่องเที่ยวครั้งนี้ การรู้ข้อมูลนี้จะช่วยให้คุณสร้างแผนการตลาดที่เหมาะสมและมีประสิทธิภาพเพื่อดึงดูดนักท่องเที่ยวได้

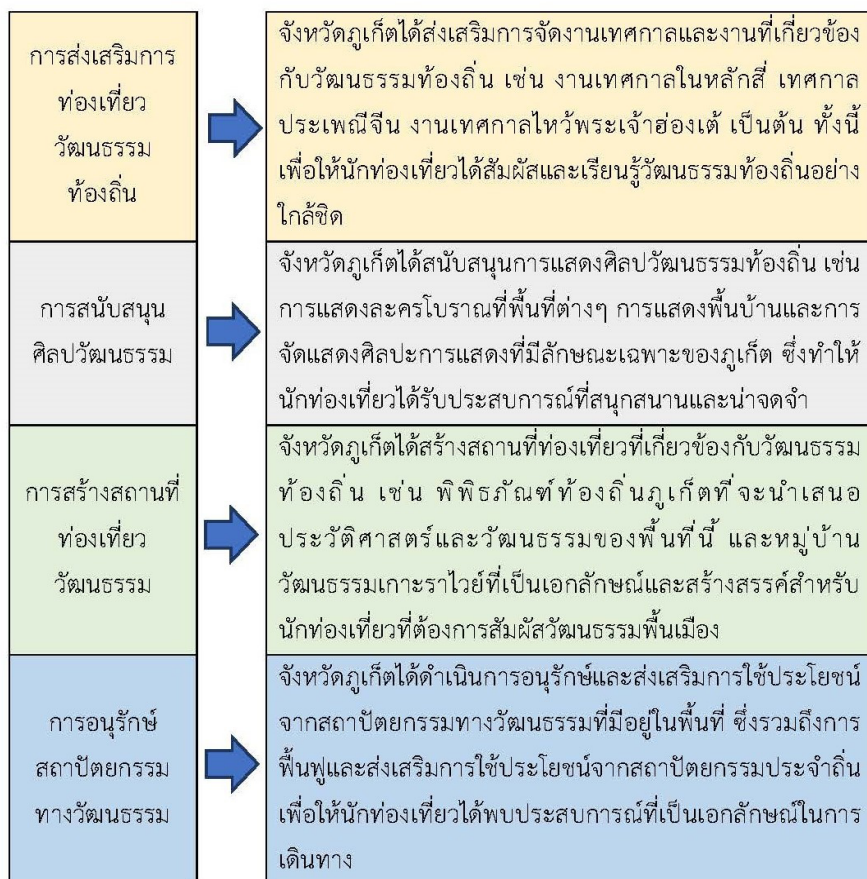
2.3 ควรศึกษาวิจัยความร่วมมือกับภาครัฐและผู้ประกอบการ สร้างความร่วมมือระหว่างภาครัฐและผู้ประกอบการเพื่อสนับสนุนและพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในจังหวัดภูเก็ต สามารถรองรับการสร้างสถานที่ท่องเที่ยวที่เป็นมิตรต่อวัฒนธรรมท้องถิ่นได้ สนับสนุนโครงการศิลปะและวัฒนธรรมท้องถิ่นหรือสร้างกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมที่น่าสนใจให้กับนักท่องเที่ยว

7. องค์ความรู้ที่ได้รับ

ผู้วิจัยได้ศึกษาและค้นพบพฤติกรรมนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติกับการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม จังหวัดภูเก็ตได้แก่ การพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในจังหวัดภูเก็ตมีการให้ความสำคัญต่อการส่งเสริมและอนุรักษ์วัฒนธรรมท้องถิ่น ภูเก็ตเป็นจังหวัดที่มีประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมที่หลากหลาย ซึ่งสร้างสรรค์ความเป็นเอกลักษณ์ของพื้นที่นี้ อย่างมีเอกลักษณ์ การพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมเป็นการรักษาและส่งเสริมความเป็นไปได้ในการต่อสู้กับปัญหาการสูญเสียวัฒนธรรมท้องถิ่นในอดีตและความรุนแรงของการ

เปลี่ยนแปลงทางวัฒนธรรมที่กำลังเกิดขึ้นในสมัย ปัจจุบันตามภาพที่ 1

ภาพที่ 1 องค์ความรู้ที่ได้รับ

เอกสารอ้างอิง

กาญจนา แสงลิ้มสุวรรณ และศรัณยา แสงลิ้มสุวรรณ. (2555). การท่องเที่ยวเชิงมรดกวัฒนธรรมอย่างยั่งยืน.

กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยกรุงเทพ.

เชาวรัตน์ ออมรัตน์. (2561). พฤติกรรมการใช้พื้นที่รอบองค์พระปฐมเจดีย์ จังหวัดนครปฐม. วารสารสารศาสตร์, 2(2561), 194-207.

- ธัมมานันต์ คุณรัตนารณ์ และคณะ. (2557). อิทธิพลของส่วนประสมการตลาด และภาพลักษณ์ของผลิตภัณฑ์การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมที่มีต่อความภักดีในการท่องเที่ยวเพื่อเรียนรู้วัฒนธรรมไทยของนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ. *วารสารดุสิตบัณฑิตทางสังคมศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์*, 4(3), 100-117.
- นุชนารถ รัตนสุวงศ์ชัย. (2554). กลยุทธ์การพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม. *วารสารมนุษยศาสตร์วิชาการคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์*, 18(1), 31-50.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2553). *การวิจัยเบื้องต้น*. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- ปิ่นอุทัย คงทอง และสุวารี นามวงศ์. (2559). ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของจังหวัดนครศรีธรรมราช. *วารสารวิชาการการท่องเที่ยวไทยนานาชาติ*, 12(2), 1-32.
- สมสกุล จีระศิลป์. (2555). *การศึกษารูปแบบสถาปัตยกรรมและลวดลายประดับสถาปัตยกรรมชิโนโปรตุกีสเพื่อสร้างสรรค์การออกแบบผลิตภัณฑ์ของที่ระลึกจังหวัดภูเก็ต*. (รายงานการวิจัย). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา.
- สวัสดี นิเดจิม, สมกมล ภัทรกิจโสภณ และศิริณา ขาวผ่องอำไพ. (2557). การพัฒนารูปแบบการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมลุ่มน้ำนครชัยศรี. *Life Sciences and Environment Journal*, 15(2), 125-132.
- สุดแดน วิสุทธิลักษณ์. (2558). *องค์ความรู้ว่าด้วยการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์: คู่มือและแนวทางปฏิบัติ*. กรุงเทพฯ: องค์การบริหารการพัฒนาพื้นที่พิเศษเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน (องค์การมหาชน).
- สุดาพร ทองสวัสดิ์. (2559). พฤติกรรมและความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวชาวมาเลเซียต่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในจังหวัดสงขลา. *วารสารปัญญาวิวัฒน์*, 8(3), 112-121.

